

Studentův zápisník, kapitola 13. : Bungee

Jednou jsme tak zase seděli v parku u Bezručáku, provozovali lehkou konverzaci zamilovaného páru, vychutnávali si právě přichozívší jaro, když v tom se rozhovor začal stáčet do neprobádaných oblastí. „Víš miláčku, chtěla bych zkusit něco šíleného.“ Netušil jsem za tím nic špatného a tak jsem se beze strachu zeptal: „A co máš na mysli?“ „Já bych chtěla zkusit bungee jumping, co ty na to?“ Tak to jsem opravdu nečekal, to byla podpásovka, nemůžu ale odmítnout, to by mě měla za sraba. Podívala se na můj nerozhodný výraz a dodala: „Jestli nechceš, tak nemusíme, to byl jenom takový nápad“, a přidala nádherný úsměv, který patřil teď jenom mě. Ženskému šarmu se opravdu nedá odolat. „Tak miláčku, kdy?“ rezignoval jsem. „Tak třeba v sobotu, dívala jsem se do Programu, na Štěrkovně je to nejlevnější.“ „Super, už se těším.“ Těším? Ha, ha, maximálně se bojím, to je jediný pocit, který spojuji s následující sobotou. „Jsi kouzelný miláčku“, řekla a přitulila se tak, jak to umí jen ona.

Do poslední chvíle jsem doufal, že v sobotu bude pršet, bude konec světa nebo cokoliv, co by znemožnilo provést tuto sebevražednou akci. Bohužel, mé tužby se nevyplnily. Ach jo.

Otec mi půjčil auto, takže cesta byla až na jednu výjimku bez problémů, jsem přece dobrý řidič. První problém byla korpulentní dáma šinoucí si to rychlostí 40 km/h na Babetě. To by samo o sobě problém nebyl, ale to, že jela po pulcici čáře už mi problém dělalo. Po pěti minutách, kdy už se auto začalo přehřívat (a já taky) jsem, vidouc před sebou kaluž, dostal d'ábelský nápad. Pomsta bude sladká, babo. V nestřežené chvíli, kdy trošku yahla k pravému okraji, nastal můj čas. Vyrazil jsem ukrutnou rychlostí a . . . hmm, Soňa říkala, že babka byla mokrá od hlavy k patě a něco nesrozumitelného řvala. Dobře ti tak.

Když jsem spatřil ten jeřáb, ze kterého bych měl za chvíli vistet hlavou dolů, šly na mě mdloby. „Miláčku, cítíš se dobře?“ Soňa si všimla mé nazelenalé barvy. „N . . . n . . . nic, je mi fajn“, a nahodil jsem kyselý obličej.

Tak jo, jdeme na to. Chce to klid, vždyť se akorát vrátí obsah mého žaludku zpět, to jsou malé věci, to mě přece nemůže rozházet. Jak nad tím uvažuju, tak asi jo. co když z toho budu mít trauma na celý zbytek života? To mě ale taky nemusí trápit, protože jestli to nepřežiji, tak ten zbytek života nebude tak za dlouho. Vzdám to, ano budu srab a vzdám to: „Miláčku . . .“ „Ano lásko?“ Ale přece se nemůžu tak ponížit, že nepůjdu skočit, třeba by se se mnou rozešla, uááááá, už začínám šilet: “. . . jenom jsem ti chtěl říct, že tě miluju.“ Uf, to bylo o fous.

A jak to dopadlo? Soňa byla nadšená, druhému skoku zabránil jenom nedostatek peněz, našťástí. Já jsem zavřel oči, takže jsem nic neviděl, což je asi dobře, protože bych se nerad cítil jako pilot Štuky při střemhlavém bombardování. Přežil jsem to, chvilku jsem se motal a zelená barva z mého obličejě taky nechtěla opadnout, ale domů jsme dojeli bez nehody. Teda až na toho sraženého dědu s hůlkou, poraženou značku a přejetého psa. Dobře, kecám, dojeli jsme bez nehody.